

DOMIN SVET

LETNIK 39. V LJUBLJANI 15. NOVEMBRA 1926. ŠTEVILKA 8.

RIHARD JAKOPIČ: SLEPEC.

OSMERO PESMI.

(Idila.)

IVAN PREGELJ.

10. Sovetnika Orešca godovni dan.

Auf die Postille gebücket... Oprostite vsi živi emblemi elizijskega blaženstva nemško besedo, ki je ušla piscu izpod peresa. Iz Vossove idile se mu je neprisiljeno vzela, dasi ni točna. Gospod sovetnik Orešec je bil za svoj visoki god pač kakor Vossov

poštenjak Tam popil pri obedu steklenico vina. Zgodilo pa se je to v juniju in ne pozimi in glave tudi ni naslonil na postilo, temveč na slovensko knjigo Prešernovih Poezij na tisti strani, kjer se bere o Andrejčku in Barbki. Smešno berilo za starega gospoda. Kakorkoli, bi dejal Cankar. Svetniku se je iz slovenske idile vzela misel na njegova dva varovanca, na mladca, ki cedro pozna, na mladenko, ki diše edenski mir. Iz dobre misli pa se je tedaj spletla svetniku živa sanja, ki se je kot sanje zavedel seveda šele, ko se je zbudil. Lenobni bralec bo menda zdaj zadovoljen. Uveli smo čudno vsebino nadaljnjega, kakor gre po starih predpisih pripovedovati zložno in pametno, česar se že imenovani Cankar kljub resnim opominom do smrti navadil ni bil...

»Hm,« je spregovorilo čudno zagrljeno in nekam trudno, »hm. Redoljub, je rekel. Lepo ime! Le če bi vedel, ali je sebe tako nazval ali pa mene. Sebe? Mene? Sebe? Mene? To se vpraša! Se-be? Me-ne? Se-be? Me-ne?«

»Hm!« je zagodel tedaj tudi svetnik Orešec, »hm! Kaj pa če sem se-be in te-be, se-be in te-be, stari komiliton, ki do danes nič nisem vedel, da govoriti znaš!«

»Stari komiliton, hehehe,« se je zahahljal svetnikov časoslov, »da se čudiš? Nil novi sub sole, glej! Zakaj ne bi stara ura govorila? Saj je dovolj dolgo molčala. Čas ka-zala, pa mol-ča-la, dos-ti dol-go...«

»Dolgo, komiliton. Od tistih dni, ko je stala na komodi v Loki pri Plavcu, odkoder se je za doto preselila k Lovričevemu Janezu, pa se spet selila k urarju in od urarja v gorsko župnišče in iz župnišča kot zapuščina zvesti kuharici, ki je mlademu dijaku Orešču volila svoje zadnje in svoje vse.«

»Zgovoren si,« je odgovoril časoslov, »v nerodnem stavku si povedal skoraj vse. Treba pa ni bilo. Stara ura ima svoje spomine pač le v glupi šolski nalogi. Bral sem jih, ko si vsako leto zopet — heu te miserum! — z rdečilom beležil slovnico vanje. In hoc non te laudo.«

»Kaj hočeš, predpisi,« se je opravičil šolnik.